

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **QUICK RESTAURANTS en abrégé QUICK SA**, se sídlem Avenue Louise 65, 1050 Bruxelles, Belgické království, zastoupeného Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou, se sídlem Přístavní 24, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 21a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Central European Company s.r.o.**, IČ 28062566, se sídlem Husovo náměstí 2988, 390 02 Tábor, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. září 2009, sp. zn. O-446947, č. j. O-446947/61228/2008/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. února 2013, č. j. 8 Ca 333/2009 - 79,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. února 2013, č. j. 8 Ca 333/2009 - 79, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení sporu a dosavadní průběh řízení

[1] Spor je veden o zápis do rejstříku ochranných známek, a to kombinované ochranné známky č. 446947 ve znění QuickBurger Restaurant:

(dále jen „*QuickBurger Restaurant*“), jejímž přihlašovatelem je osoba zúčastněná na řízení Central European Company s. r. o., proti němuž vznesla námitky žalobkyně, QUICK RESTAURANTS en abrégé QUICK SA (dále jen „žalobce“), a to pro tvrzenou pravděpodobnost záměny označení *QuickBurger Restaurant* s jeho dvěma staršími ochrannými známkami Společenství, platnými v České republice, a to pod č. 350918 ve znění Q Quick a pod č. 350793 ve znění Quick:

Quick

(dále jen „Q Quick“ a „Quick“).

[2] Kombinované označení *QuickBurger Restaurant*, s právem přednosti ode dne 30. března 2007, bylo zveřejněno dne 4. července 2007 pro výrobky a služby zařazené do tříd 29, 30, 31, 32 a 43 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

[3] První namítaná barevná kombinovaná ochranná známka Společenství č. 350918 ve znění Q Quick byla přihlášena 4. října 1996 a zapsána 7. listopadu 2003 u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) (dále jen „OHIM“), s právem přednosti pro Českou republiku ode dne 1. května 2004 pro výrobky a služby zařazené do tříd 29, 30, 31, 32 a 42 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

[4] Druhá namítaná slovní grafická ochranná známka Společenství č. 350793 ve znění Quick byla přihlášena 4. října 1996 a zapsána 17. listopadu 2004 u OHIM, s právem přednosti pro Českou republiku ode dne 1. května 2004 pro výrobky a služby zařazené do tříd 29, 30, 31 a 32 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

[5] Žalovaný rozhodnutím svého předsedy č. j. O-446947/61228/2008/ÚPV, sp. zn. O-446947, ze dne 22. září 2009 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) zamítl rozklad žalobce proti předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 17. září 2008 o zamítnutí námitek žalobce proti zápisu přihlašovaného kombinovaného označení *QuickBurger Restaurant* s odůvodněním, že namítané ochranné známky Společenství Quick a Q Quick podle § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), nejsou shodné ani podobné s přihlašovaným označením a že předložené doklady neprokazují dobré jméno namítaných ochranných známek na území Evropských společenství.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 19. února 2013, č. j. 8 Ca 333/2009 - 79 (dále jen „rozsudek krajského soudu“) pro nedůvodnost zamítl. V odůvodnění s odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 90/2006-123 a 5 As 37/2011-111 konstatoval, že „porovnávaná označení nejsou shodná ani podobná, i když obsahují shodný

*slovní anglický prvek „quick“, jehož význam zná i běžně informovaný průměrný spotřebitel.“ V této souvislosti krajský soud též uvedl, že „v České republice je celkem registrováno více než 70 ochranných známek obsahujících tuto slovní část, z toho cca 15 pro shodné či podobné výrobky“. Krajský soud dále, s odkazem na rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen SDEU) z 11. listopadu 1997, *SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, C-251/95 (dále jen „Sabel“), a z 29. září 1998, *Canon Kabushiki Kaisha proti Metro-Goldwyn-Mayer Inc.*, C-39/97, uvedl, že „distinktivita namítaných ochranných známek není vyšší než známky napadené. ... Ani aplikace kompenzačního principu nemůže zhojit absenci naplnění prvního zákonem předpokládaného požadavku, tj. shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami. ... I přes shodu či podobnost seznamu výrobků a služeb působí porovnávání označení ... natolik odlišným celkovým dojmem, že z hlediska průměrného spotřebitele není možná jejich záměna.“ Krajský soud dále přisvědčil žalovanému v tom, že správně vyhodnotil slovní prvek *quick* jako popisný s ohledem na význam slova (rychle, rychlý), což je „významově odpovídající službám, jež žalobce poskytuje, tj. rychlé občerstvení.“ Krajský soud doplnil, že „i průměrný spotřebitel, který anglický jazyk příliš neovládá, zná význam slova „quick“, neboť to se pomalu stává běžnou součástí českého jazyka“. Na podporu tohoto argumentu zmínil větší množství ochranných známek se shodným prvkem *quick*. Krajský soud dále uvedl, že slovní spojení *QuickBurger* může působit fantazijně, resp. být považováno z hlediska celkového dojmu za originální (právě a pouze jenom ono spojení) s připojeným fantazijním prvkem v podobě zvláštní spirály.*

[7] Krajský soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2006 - 97 a na rozsudky SDEU ze dne 23. října 2003, *Adidas-Salomon AG a Adidas Benelux BV proti Fitnessworld Trading Ltd.*, C-408/01, ze dne 10. dubna 2008, *Adidas AG a Adidas Benelux BV proti Marca Mode CV et al.*, C-102/07 (dále jen „Adidas“), a ze dne 6. října 2009, *PAGO International GmbH proti Tirolmilch registrierte Genossenschaft mbH*, C-301/07 (dále jen „Pago“), konstatoval, že důkazní prostředky předkládané žalobcem k prokázání dobrého jména namítaných známek nebyly vůbec schopny doložit určitý stupeň jejich znalosti u relevantní veřejnosti.

[8] Celý text rozsudku krajského soudu je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů dostupný na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj v podrobnostech pro stručnost odkazuje.

II.

Kasační stížnost a řízení o ní před Nejvyšším správním soudem

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spočívající „v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tyto kasační důvody konkretizoval takto:

- a) Krajský soud vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu, které zcela zjevně s věcí nesouvisejí a nedají se na ni aplikovat; rozsudek 5 As 37/2011 se zabývá

druhým prvkem v ochranných známkách, rozsudek 4 As 90/2006 stupni rozlišovací způsobilosti – žádné z těchto témat nebylo řešeno v rozhodnutích žalovaného a krajského soudu, ani v návrzích či vyjádřeních účastníků.

- b) Je nesprávný závěr, že slovo *quick* nemá rozlišovací způsobilost a je popisné.
- i. Není správný závěr, že se prvek *quick* stává součástí českého jazyka a že toto slovo zná i průměrný spotřebitel, který anglický jazyk neovládá. Slovo *quick* v češtině v souvislosti s občerstvením nebo jídlem běžně užíváno není. Toto tvrzení by mohlo obstát pouze u slova *fast* (*fastfood*).
 - ii. Stěžovatel odkazuje též na rozhodnutí OHIM č. 163/2005 z 27. ledna 2005 a č. B 1051228 z 31. července 2008 o námitkách podaných na základě ochranné známky *Quick* proti QUICK DINNER a QUICK Cuisine, podle nichž by slovo *quick* mohlo mít nízkou rozlišovací způsobilost v anglicky mluvících zemích, v neanglicky mluvících zemích bude značná část populace toto slovo vnímat jakožto slovo bez významu, jako prvek fantazijní.
 - iii. Rozlišovací způsobilost vyplývá také z toho, že ochranná známka *Quick* byla bez výhrad popisnosti zapsána u OHIM.
- c) Je nesprávný závěr, jak jej z rozsudku stěžovatel dovozuje, že by namítané ochranné známce *Quick* mělo být na újmu, že je slovní grafická, což by vedlo k absurdnímu závěru, že každý, kdo by použil shodnou známku a doplnil ji o další slova (zde o popisné slovo *burger*) nebo grafické prvky, by dosáhl odlišnosti. Tento závěr je v rozporu s rozsudkem SDEU ze dne 6. října 2005, *Medion AG proti Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH*, C-120/04 (dále jen „*Medion v. Thomson*“). Naopak, *quick* je jediný rozlišovací prvek v označení, který si zachoval nezávislou roli, a další prvky *burger* a *restaurant* jsou pro občerstvení a restauraci popisné.
- d) Není pravda, že předložené doklady, jež měly prokázat dobré jméno namítané ochranné známky *Quick*, byly pouze interního charakteru, jednalo se také o novinové články; krajský soud se nijak nevyjádřil k tomu, proč novinové články neinterní povahy nevzal v úvahu. Přitom novinové články z celoevropsky dostupných novin (*New York Times*, *Wall Street Journal*, *Herald Tribune*) s interními doklady ve vzájemné souvislosti dobré jméno ochranné známky *Quick* prokazují; o stěžovateli a jeho známce hovoří pochvalným způsobem, prokazují, že jeho výrobky jsou v Belgii, Lucembursku a Francii oblíbené a rozšířené, s vysokým stupněm znalosti u relevantní veřejnosti (s odkazem na rozsudek SDEU *Pago*).
- e) Krajský soud nijak neodůvodnil, proč je označení *quick* pro výrobky a služby popisné – viz též námitka rekapitulovaná v odstavci [9]b) odůvodnění tohoto rozsudku; popisnost odůvodnil pouze výčtem dalších známek, které prvek *quick* obsahují, což není správné, neboť spotřebitelé vnímají známky na trhu a neřídí se rejstříkem, neprovádějí rešerši.
- f) Podstatná část odůvodnění krajského soudu není jeho vlastní argumentací, nýbrž nekritickým opakováním argumentace žalovaného. Dokladem absence vlastních úvah je i zcela nesrozumitelný odstavec třetí na straně 6 rozsudku, kde se uvádí, že „druhá namítaná známka je slovní a nemá žádné fantazijní prvky ...“, jakož i pouhé citace rozsudků SDEU *Adidas* a *Pago*, bez jakéhokoliv průmětu do odůvodnění.

[10] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost k vyjádření žalovanému a osobě zúčastněné na řízení. Osoba zúčastněná na řízení, Central European Company s. r. o., se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. K námitce rekapitulované v odstavci [9]b)i odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že výraz *quick* je v českém prostředí hojně užíván a vnímán průměrným spotřebitelem ve významu „rychlý“, v daném kontextu jako rychlé občerstvení (rychlý způsob přípravy a prodeje). Podle žalovaného je pravda, že se vžil pojem *fastfood*, žalovaný však konstatoval, že *quick* je synonymem ke slovu *fast* a že tak bude vnímán i průměrným spotřebitelem. Proto žalovaný usoudil, že jde o prvek popisný. K námitce rekapitulované v odstavci [9]b)ii odůvodnění tohoto rozsudku žalovaný uvedl, že rozhodnutí OHIM nejsou pro danou věc relevantní – systém ochranných známek Společenství je nezávislým systémem, se souborem vlastních pravidel a vlastními cíli. Rozhodnutími přijatými na úrovni OHIM nejsou žalovaný ani soudy vázány. K námitce rekapitulované v odstavci [9]c) odůvodnění tohoto rozsudku žalovaný uvedl, že stěžovatel krajskému soudu podsouvá něco, co z odůvodnění jeho rozsudku neplyne. Krajský soud narážel pouze na omezenou rozlišovací způsobilost druhé namítané ochranné známky *Quick* sestávající z jednoho slovního prvku vyvedeného nijak výraznou grafikou, s odkazem na rozsudek SDEU *Sabel*. Podle žalovaného, ačkoli jsou jednotlivá slova výrazu *QuickBurger* spotřebiteli zřejmá, spojení těchto slov nelze upřít jistou inovativnost a míru rozlišovací způsobilosti. Žalovaný dále upozornil, že rozsudek SDEU *Medion v. Thomson* se k dané věci nevztahuje, neboť se týká nebezpečí záměny v případě totožnosti výrobků. Pokud jde o kasační námitku rekapitulovanou výše v odstavci [9]d), žalovaný upřesnil, že nehodnotil, zda namítané ochranné známky mají či nemají dobré jméno, hodnotil pouze, zda bylo dobré jméno na základě předložených dokladů v řízení prokázáno. Bylo přitom povinností namítajícího tyto skutečnosti doložit. Z předložených dokladů nevyplývala „konotace spotřebitelské veřejnosti na kvalitu produkce označované danými ochrannými známkami“. Konečně v odpovědi na námitku parafrázovanou v odstavci [9]a) odůvodnění tohoto rozsudku žalovaný konstatoval, že obecné zásady vyplývající z obou citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu se týkají i posuzovaného případu.

[12] Obdržené vyjádření žalovaného zaslal Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; přitom se zabýval tím, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí dalšími vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud logicky nejprve přistoupil k vypořádání námitek, jež se týkají nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (námitky uvedené výše v odstavcích [9]a), [9]e) a [9]f) odůvodnění tohoto rozsudku):

nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů by totiž bránila přezkumu rozsudku z hlediska věcných námitek.

[15] Pokud jde o kasační námitku rekapitulovanou v odstavci [9]a) odůvodnění tohoto rozsudku, je nutno přisvědčit stěžovateli, že pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 37/2011-111, citovaná krajským soudem, není pro nyní posuzovanou věc zrovna přílehlavá. V oné věci šlo o druhové označení *fernet*. V nyní posuzované věci kolidující prvek porovnávání označení (*quick*) druhovým označením sice není, jde nicméně o obdobnou kategorii popisnosti (vlastnost služby, příp. jakost) ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochranných známkách [srov. v této souvislosti rozsudek Tribunálu, někdejšího Soudu prvního stupně (dále jen „Tribunál“) ze dne 27. listopadu 2003, *Quick restaurants SA v. OHIM*, T-348/02 (dále jen „*Quick restaurants SA v. OHIM*“) ve vztahu k čl. 7 odst. 1 písm. c) někdejšího nařízení Rady (ES) č. 40/94, o ochranné známce Společenství], přičemž popisnost prvku *quick* se v napadeném rozsudku krajského soudu stala diskusní. Tak jako tak, uvedení odkazu na nerelevantní prejudikaturu samozřejmě není vadou, jež by měla za následek nezákonnost rozhodnutí, ledaže by způsobovala jeho nesrozumitelnost. To v daném případě Nejvyšší správní soud neshledává, s citovaným odkazem krajský soud již dále nepracuje. Celá pasáž se tak jeví toliko nadbytečnou a postačilo by ji bez dalšího vypustit, aniž by to srozumitelnost zbývajících částí rozsudku ovlivnilo (nadbytečné neškodí). Uvedené platí obdobně i ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 90/2006 - 123; pasáže citované z obou rozsudků jsou navíc natolik obecné, jak výstižně upozorňuje žalovaný, že nemají na posouzení nyní projednávané věci vliv.

[16] K námitce uvedené v odstavci [9]f) je vhodné předeslat, že při soudním přezkumu správních rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci správní soud samozřejmě provádí samostatnou úvahu o správnosti a úplnosti skutkových zjištění správního orgánu a z nich vyvozených právních závěrů, na straně druhé nelze ztrácet ze zřetele, že účelem soudního přezkumu je, jak už slovo přezkum napovídá, hodnocení toho, co již bylo správním orgánem k věci vysloveno, ve světle oponentury obsažené v žalobních bodech. Jakkoli se lze pravdě pro omezenost lidského poznání jen přibližovat, nelze vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícímu správnímu soudu jevit natolik přílehlavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán. Námitka „nekritického převzetí argumentace žalovaného“ je tak sama o sobě neuchopitelná a nezpůsobilá založit přezkum ze strany kasačního soudu, není-li navázána na konkrétní námitky vůči tvrzené „shodné“ argumentaci krajského soudu a žalovaného.

[17] Stěžovatel na demonstraci této námitky zmiňuje příkladmo úvodní větu třetího odstavce na str. 6 napadeného rozsudku. Této větě, jakkoli ji lze označit za neobratnou, lze přitom rozumět tak, že jí chtěl krajský soud vyjádřit myšlenku, že v případě označení *Quick* jde (jen) o slovní grafickou ochrannou známku bez dalších prvků, na rozdíl od označení *Q Quick*, jež je barevnou kombinovanou ochrannou známkou s dalšími prvky. Z této pasáže nelze dovodit, že by tím chtěl krajský soud říci, že slovní grafická ochranná známka *Quick* nemá (vůbec) rozlišovací způsobilost, jak mu stěžovatel podsouvá.

Neopodstatněná je i výtká k citacím z rozsudků SDEU *Pago* a *Adidas*; oba se zabývají kategorií dobrého jména ochranné známky, tedy tématu, jež bylo obsaženo v žalobě i kasační stížnosti stěžovatele, jakkoli nutno připustit, že s oběma rozsudky krajský soud nakládá volně a jejich použití v textu odůvodnění působí neorganicky. Na straně druhé se v napadeném rozsudku krajského soudu vyskytují i jiné obtížně srozumitelné pasáže, např. první tři odstavce na str. 8.

[18] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že jeho rolí jakožto kasačního soudu není recenzovat či jinak bez dalšího hodnotit stylistickou a literární úroveň práce krajských soudů. Jakkoli je v tomto směru co zlepšovat, zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí krajského soudu hodnotí kasační soud zásadně v celku. Vady v jeho odůvodnění, jakož i procesní vady mohou vést k jeho zrušení jen v případě, že jsou natolik intenzivní, že to zákonnost rozhodnutí ovlivnilo, resp. ovlivnit mohlo [srov. v této souvislosti formulaci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. S tím souvisí i nepřípustnost kasační stížnosti, pokud by směřovala jen proti odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. § 104 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Námitka uvedená v odstavci [9]e) se jeví z hlediska kvalifikace § 103 s. ř. s. jako hraniční: stěžovatel na jedné straně tvrdí, že krajský soud nijak neodůvodnil, proč je označení *quick* pro výrobky a služby popisné (což by svědčilo o její kvalifikaci jako námitky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů), hned vzápětí však polemizuje s odůvodněním krajského soudu, který svůj závěr opřel o výčet mnoha jiných známek, které prvek *quick* obsahují, což podle stěžovatele „není správné“. Tuto námitku by proto bylo lze podle jejího obsahu vyhodnotit i jako věcnou námitku nesprávnosti závěru krajského soudu, překrývající se s námitkou rekapitulovanou v odstavci [9]b) odůvodnění tohoto rozsudku, avšak jen za předpokladu, že by skutečně nebylo možno na základě jiné argumentace odůvodnit závěr o popisnosti označení *quick*. Protože však tento předpoklad nelze s dostatečnou jistotou na základě napadeného rozsudku akceptovat, naloží Nejvyšší správní soud s touto skupinou námitok jako s námitkami nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[20] Těmto námitkám Nejvyšší správní soud musí přisvědčit a připomíná, že popisnost určitého prvku označení bez dalšího nemůže plynout ze skutečnosti, že v rejstříku ochranných známek se vyskytuje mnoho označení s takovým slovním prvkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 32/2013 - 46 ze dne 13. února 2014); mnohost zápisů je sama o sobě pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek ze strany průměrného spotřebitele irelevantní, neboť průměrný spotřebitel si běžně v rejstříku nevyhledává, nadto množství zápisů ještě nic nevypovídá o tom, že jde o ochranné známky skutečně užívané pro výrobky a služby, pro které jsou zapsány, ani o tom, zda zapsaná označení obstála v námitkovém řízení či řízení před soudem, anebo je jejich zápis jen důsledkem pasivity v úvahu přicházejících namítajících či (ani to nelze vyloučit) chybného posouzení zápisné způsobilosti ze strany orgánů veřejné moci v minulosti. Tento argument tudíž může být použit toliko omezeně a podpůrně (nemůže se uplatnit, jak bylo uvedeno výše, „sám o sobě“, resp. „bez dalšího“).

[21] Odůvodnění rozsudku krajského soudu je v tomto bodě kusé, neboť krajský soud argumentoval mnohostí ochranných známek se slovním prvkem *quick* (oproti žalovanému

bez bližší specifikace) na podporu své apodiktické teze, že význam slovního prvku *quick* (anglicky rychlý, rychle) zná i běžně informovaný spotřebitel v České republice, kterou dále nijak neodůvodňuje. Krajský soud neuvedl žádné příklady, na nichž by bylo možné prokazovat průnik slova *quick* do (přínejmenším pasivní) slovní zásoby běžně informovaného průměrného spotřebitele (např. že průměrný spotřebitel zná slovo *quickstep* jako jeden z *rychlých* tanců, ať už z neobratných pokusů v tanečních nebo z bezpečí domova při sledování populární televizní soutěže *StarDance* apod.), neargumentoval ani neprokázal, že by podstatná část populace ovládala anglický jazyk alespoň na základní úrovni [např. tak, že slovo *quick* patří v angličtině do základní slovní zásoby, že v učebnicích angličtiny se s ním lze seznámit již v počátečních lekcích, že výuka anglického jazyka je již více než dvacet let přítomna jako hlavní cizí jazyk na českých základních a středních školách, že angličtina je, s odkazem na zjištění Českého statistického úřadu, z šetření o vzdělávání dospělých 2011 z cizích jazyků, v české populaci přece jen nejrozšířenějším cizím jazykem (podle zmíněného šetření má alespoň základní znalost angličtiny cca 40 % populace; ve věkové skupině 18–34 let, u níž lze předpokládat, že bude více inklinovat k využití „moderních“ služeb rychlého občerstvení, je to cca 65 %), přitom základní znalostí se rozumí schopnost aktivně se na základní úrovni v cizím jazyce dorozumět, lze tudíž předpokládat, že pasivní nebo alespoň intuitivní znalost významu jednotlivých slov ze základní slovní zásoby, včetně slova *quick*, bude mít ještě vyšší procento populace, do jejíž slovní zásoby v mateřském českém jazyce jednotlivá cizí slova pronikají; na straně druhé ovšem je spíše známo, že česká populace se ve znalosti angličtiny umísťuje na spodních příčkách pomyslného žebříčku mezi státy Evropské unie (srov. *Evropská komise. Special Eurobarometer 386. Evropané a jejich jazyky*, červen 2012)]. Nutno též přisvědčit stěžovateli, a připouští to i žalovaný, že více je mezi běžně informovanými spotřebiteli v České republice rozšířena znalost významu synonyma pro rychlé občerstvení v podobě výrazu *fastfood*. To sice samo o sobě nevylučuje, že by průměrným spotřebitelům byl obdobně zřejmý význam anglického slova *quick* v kontextu rychlého občerstvení, k učinění takového závěru pro slovo *quick* však krajský soud neuvedl žádné argumenty; nekonkrétní poukaz na mnohost zápisů ochranných známek s tímto prvkem, jak bylo uvedeno výše, nestačí. Ani žalovaný své tvrzení o „hojném“ používání slova *quick* ve významu rychlý v českém prostředí ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nijak neodůvodňuje ani nedemonstruje; úvahou o tom, že průměrný spotřebitel slovo *quick* zná jako synonymum pro slovo *fast* v kontextu rychlého občerstvení (*fastfood*), zdá se průměrného spotřebitele poněkud přeceňovat.

[22] V tomto kontextu lze ke stěžovatelovu odkazu na rozhodnutí OHIMu – viz odstavec [9]b)ii – ve shodě s žalovaným uvést, že rozhodnutí OHIMu, jenž je exekutivní agenturou Evropské unie, samozřejmě nejsou a nemohou být pro soud, ani pro národního regulátora (žalovaného) závazná formálně. O závaznost v tomto smyslu však nejde, a proto argument stěžovatele na podporu námitky vůči údajné popisnosti prvku *quick* nelze paušálně z uvedeného formálního důvodu odmítnout. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že z povahy věci u ochranných známek Společenství platí, že zjištěná pravděpodobnost záměny byt i jen v jedné části Evropské unie jakožto relativní důvod opodstatňuje zamítnutí zápisu kolidujícího označení do rejstříku ochranných známek Společenství (srov. rozsudek T-33/03 *Osotspa* z 9. března 2005, odst. 39). OHIM tedy řeší obdobnou otázku, jakou se zabýval žalovaný a posléze krajský soud, byť samozřejmě ze své perspektivy evropského regulátora. I z tohoto důvodu tedy bylo namíste věcně reagovat na argument

stěžovatele podpořený tvrzením OHIMu, že význam pojmu *quick* bude znám pouze anglicky mluvící části veřejnosti, zatímco velmi významná část veřejnosti v dalších členských státech v něm bude spatřovat fantazijní termín, a nabídnout oponentní argumentaci ve vztahu k situaci v České republice a k úrovni, resp. četnosti znalosti významu slova *quick* u průměrného spotřebitele, jenž anglicky nerozumí (s přihlédnutím ke skutečnosti, že OHIM se ve svých rozhodnutích z doby relativně nedávné zaměřil na relevantní spotřebitelskou veřejnost na území s rozšířeným užíváním namítaných známek – Francie, Belgie, Lucembursko – a tam také hodnotil jazykové znalosti spotřebitelů, jež se mohou od českých lišit). O nic takového se však krajský soud nepokusil.

[23] Napadený rozsudek trpí vadou i v tom směru, že se pokouší přihlašované označení *QuickBurger Restaurant* porovnávat s namítanými ochrannými známkami *Quick* a *Q Quick* společně. Krajský soud přinejmenším nevede mezi nimi v odůvodnění jasnou hranici a plynule přechází od jedné ke druhé a zpět nebo ani není jasné, kterou má právě v té či oné části odůvodnění na mysli, přitom obě namítané ochranné známky jsou odlišné jak co do vyobrazení, tak co do seznamu výrobků a služeb, pro které jsou zapsány. To platí též pro úvahy o popisnosti slovního prvku *quick*, neboť krajský soud je nevedl ve vztahu ke každé z porovnávaných ochranných známek, resp. pro příslušné výrobky a služby zvlášť. Nejde přitom o samoučelný požadavek; v této souvislosti je vhodné ve stručnosti upozornit na to, že z namítaných ochranných známek je pouze označení *Q Quick* zapsáno mj. pro výrobky a služby *rychlého občerstvení* (podobně též *QuickBurger Restaurant*), zatímco *Quick* v podstatě jen pro různé druhy potravin (srov. též rozsudek Tribunálu *Quick restaurants SA v. OHIM*).

[24] Za daného stavu proto Nejvyšší správní soud shrnuje, že nemůže být za dostatečně odůvodněný označen závěr krajského soudu o popisnosti slovního prvku *quick*, neboť mnohost zápisů označení s tímto prvkem v rejstříku ochranných známek sama o sobě a bez dalšího prokazovat popisnost tohoto slovního prvku nemůže. Vzhledem k tomu, že paušalizující závěr o popisnosti tohoto prvku (a jeho nedistinktivitě) je jedním ze stěžejních prvků konstrukce, na níž krajský soud postavil svůj celkový závěr o absenci shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s oběma namítanými staršími ochrannými známkami *Společensví*, je zřejmé, že tato vada může mít ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za následek nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu.

[25] Nutno v této souvislosti upozornit na to, že ani sám žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyslovil závěr o popisnosti prvku *quick* tak kategoricky, jak jej učinil středobodem svého posouzení krajský soud. V napadeném správním rozhodnutí žalovaný toliko zmiňuje, že význam prvku *quick* „zná i běžně informovaná veřejnost“, netvrdí však výslovně, že je popisný, a jeho sníženou disktraktivitu opírá též o další argumenty. Zmiňuje sice množství jiných ochranných známek obsahujících slovní část *quick*, oproti krajskému soudu však uvádí alespoň konkrétní příklady užívaných ochranných známek ve vztahu předmětným výrobkům a službám. Podstatné však je, že krajský soud svým povrchním hodnocením těchto závěrů žalovaného nedostal své povinnosti přezkoumat správní rozhodnutí v plné jurisdikci. V této souvislosti je vhodné odkázat na nedávné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 37/2011 - 154 ze dne 22. dubna 2014, z něhož lze dovodit zobecnující závěr, že posouzení zaměnitelnosti ochranné známky je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný

skutkový stav; správní uvážení se zde neuplatní a závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu. Rolí krajského soudu není, jak naznačuje v závěru svého rozsudku, toliko posoudit, „zda-li úsudek žalovaného je logicky možným závěrem vycházejícím z premis, které byly nastoleny“. Pokud tím krajský soud hodlal naznačit, že se omezuje jen na přezkoumání správního uvážení žalovaného při posouzení zaměnitelnosti ochranných známek, Nejvyšší správní soud s odkazem na usnesení svého rozšířeného senátu upozorňuje, že takový přístup neodpovídá zákonu.

[26] Veškeré úvahy v algoritmu posouzení zápisné způsobilosti přihlašovaného označení *QuickBurger Restaurant* měl tedy krajský soud učinit komplexně pro každou z namítaných ochranných známek zvlášť, a to včetně posouzení důkazů (jednotlivě i v jejich souhrnu) k prokázání jejich tvrzeného dobrého jména. I v posledně uvedeném aspektu je totiž nutno přitakat námitce rekapitulované v odstavci [9]d) odůvodnění tohoto rozsudku a dospět k závěru, že k hodnocení důkazů předložených k prokázání dobrého jména starších namítaných ochranných známek Společenství přistoupil krajský soud nepřezkoumatelně, když toliko konstatoval, že závěr žalovaného v tomto směru je správný a že je nesporné (sic!), že důkazní prostředky předkládané stěžovatelem „*nebyly vůbec schopny doložit určitý stupeň* [znalosti, resp. dobrého jména namítaných ochranných známek] *u relevantní veřejnosti*“.

[27] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti pro nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající dílem v nedostatku důvodů, dílem v nesrozumitelnosti napadeného rozsudku vyhověl a napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odstavce 4 téhož ustanovení vázán právními názory v tomto rozsudku vyslovenými. Krajský soud v dalším řízení znovu posoudí žalobní body přednesené stěžovatelem a učiní tak (pro větší srozumitelnost a přehlednost) zřetelně ke každé z namítaných starších ochranných známek Společenství zvlášť. Této příležitosti využije též k tomu, aby se vyvaroval i dalších nedostatků popsanych v rozsudku Nejvyššího správního soudu, přestože – izolovaně posuzováno – intenzity vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nedosáhly (srov. výše odstavce [15] a následující odůvodnění tohoto rozsudku), tak, aby jeho odůvodnění jako celek bylo srozumitelné a mohlo obstát (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 37/2012 - 59 ze dne 19. července 2012).

[28] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu

